

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 127.749 van 4 februari 2004
in de zaak A. 99.554/XIV-1669.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat H. DE PONTHERE,
 kantoor houdende te 8900 IEPER,
 Lombaardstraat 23

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kazachse nationaliteit, op 18 januari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 28 november 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 5 januari 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 22 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 januari 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. DE PONTHERIE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Kazachse nationaliteit, komt op 10 november 2000 in België binnen waar zij zich op dezelfde dag vluchteling verklaart.

1.2. Op 28 november 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, alsook een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

1.3. Op 22 december 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 28 november 2000 tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd verhoord op 15 december 2000 in het Centrum voor Illegalen te Brugge, bijgestaan door een tolk die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, een Kazachs staatsburger van Russische origine, zou in 1997 Kazachstan verlaten hebben richting Rusland waar ze tot 8 november 2000 illegaal verbleven zou hebben. Op 8 november 2000 zou betrokkene Rusland hebben verlaten richting België, waar betrokkenes zoon XXX reeds verbleef. Betrokkene zou op 10 november 2000 in België aangekomen zijn waar ze dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldige identiteitskaart of paspoort.

Volgens betrokkenes verklaringen in haar interview in dringend beroep (dd. 15 december 2000) zou ze Kazachstan verlaten hebben omdat ze er problemen had met de Kazachse bevolking. Vanaf 1986 zou betrokkene op haar werk problemen hebben

gekend omwille van haar Russische afkomst. In maart 1991 zou betrokkene onwel geworden zijn op het werk omdat ze een te hoge dosis insuline gekregen had. Ze zou naar het ziekenhuis gebracht zijn waar betrokkene vier maanden verbleven zou hebben. Tot 1996 zou betrokkene soms problemen hebben gehad om aan insuline te geraken. Vanaf de zomer van 1996 zou betrokkene helemaal geen insuline meer gekregen hebben van het medisch centrum omwille van haar Russische afkomst. In 1996 zou betrokkene een klachtenbrief naar het Ministerie van Volksgezondheid gestuurd hebben omdat er in een krantenartikel stond geschreven dat alle levensbelangrijke medicijnen gratis aan invaliden moesten gegeven worden. Nog in 1996 zou betrokkene een lezersbrief naar de krant Pravda gestuurd hebben. Net na nieuwjaar 1997 zou betrokkene door een Kazach gedwongen zijn om een wagen in te stappen waarin nog een Kazach en een chauffeur zaten. Ze zouden haar beledigd hebben omwille van haar Russische afkomst. Ze zouden betrokkene naar een afgelegen plaats gebracht hebben waar een oudere Kazach haar bedreigd zou hebben. Hij zou haar gezegd hebben dat ze een week tijd had om Kazachstan te verlaten. Daarna zou de Kazach die haar meegenomen had, haar terug afgezet hebben. Betrokkene zou dan in januari 1997 naar Rusland gegaan zijn. In Rusland zou ze het Russische staatsburgerschap niet hebben kunnen bekomen zodat ze er illegaal verbleef. Op 13 januari 1998 zou de wijkagent bij een identiteitscontrole ontdekt hebben dat ze illegaal in Rusland verbleef. Vanaf dan zou betrokkene aan de wijkagent 50 dollar per maand hebben moeten betalen om in Rusland te kunnen blijven. In de herfst van 1999 zou betrokkene op de markt een vriend van haar zoon tegengekomen zijn die zei dat hij haar zoon aan de Poolse grens in Kaliningrad gezien had. Op een avond zou de agent aan wie ze elke maand 50 dollar gaf, zijn langsgekomen en zou hij vanaf dan 100 dollar geëist hebben. Hij zou betrokkene aan de verwarming vastgebonden hebben. Betrokkene zou toen het bewustzijn verloren hebben en in het ziekenhuis terug bijgekomen zijn. Toen betrokkene twee dagen uit het ziekenhuis was, zou de agent opnieuw langsgekomen zijn en zou ze hem 100 dollar betaald hebben. Betrokkene zou daarna naar de chef van de politie geweest zijn waarna de agent die haar afperste, ontslagen werd. Op 1 september 2000 zou betrokkene naar Kaliningrad gegaan zijn. In Kaliningrad zou betrokkene bij Vera verbleven zijn en zou ze in contact gekomen zijn met Erich die haar zoon kende. Eind september 2000 zou Erich haar gezegd hebben dat haar zoon problemen had met de politie en een fascistische organisatie. Op 10 oktober 2000 zou betrokkene na een paspoortcontrole meegenomen zijn naar het politiebureau. Ze zouden toen gevraagd hebben waar haar zoon was en de politie zou haar documenten ingehouden hebben en zou gezegd hebben dat ze elke ochtend naar de politie moest komen om te bewijzen dat ze er nog was. Enkele dagen later zou er een man naar het huis van Vera gekomen zijn en gevraagd hebben waar betrokkenes zoon was. Op 8 november 2000 zou betrokkene Kaliningrad verlaten hebben en naar België gekomen zijn.

Vooreerst verklaarde betrokkene dat ze in Kazachstan zeer moeilijk aan de nodige insuline kon geraken omwille van haar Russische afkomst. Hierover dient te worden opgemerkt dat dit feit op zich, ook al zou betrokkenes origine hiervan aan de basis liggen, onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève beschouwd te worden.

Wat betreft de problemen die betrokkene met de Kazachse mannen zou gehad hebben naar aanleiding van de door haar geschreven brieven dient opgemerkt te worden dat ze op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat ze vermoedde dat deze mannen van de staatsveiligheid waren terwijl ze dit niet vermeldde tijdens haar interview in dringend beroep. Bovendien heeft betrokkene niet geprobeerd om de bescherming van de Kazachse autoriteiten in te roepen nadat zij door deze mannen was bedreigd en beledigd. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie (Missierapport Kazachstan van de Immigratieambtenaar Ministerie van Binnenlandse Zaken 14 september - 10 oktober 2000 en Informatie Kazachstan Cedoca, november 2000; De Standaard en La Libre Belgique, 31 oktober 2000) blijkt dat de hogere Kazachse autoriteiten gevoelig zijn voor elke vorm van etnisch geweld en spanning, waardoor het op dit niveau voor personen van Slavische afkomst mogelijk is bescherming te krijgen. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat mogelijke slachtoffers van dergelijke vervolging niet op bescherming van de Kazachse overheid kunnen rekenen.

Wat betreft de door betrokkene aangehaalde problemen in Rusland meer bepaald haar problemen met de politieman omwille van haar illegaal verblijf, dient opgemerkt te

worden dat deze niet in overweging dienen genomen te worden vermits volgens de Vluchtelingenconventie betrokkene vrees enkel moet beoordeeld worden ten opzichte van het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of het land waar zij haar laatste legaal verblijf had (in casu Kazachstan).

Verder verklaarde betrokkene dat ze in Kaliningrad door de politie opgepakt werd bij een identiteitscontrole en dat ze zich sindsdien elke ochtend op het politiebureau moest melden. Ook zou ze op haar verblijfplaats in Kaliningrad bedreigd zijn. Deze problemen zouden het gevolg zijn van het feit dat haar zoon in Kaliningrad gezocht werd door de politie. Hierover dient opgemerkt te worden dat betrokkene over al deze incidenten niets vermeldde in haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken waardoor er ernstig kan getwijfeld worden aan de waarachtigheid van deze feiten. Deze feiten zouden immers vlak voor het vertrek van betrokkene naar België plaatsgevonden hebben waardoor toch kon verwacht worden dat ze deze aanhaalde op haar eerste interview.

Gezien het bovenstaande kan er in hoofdte van betrokkene geen bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie vastgesteld worden. De door betrokkene neergelegde documenten (geboorteakte en werkboekje) wijzen niets aan hetgeen hiervoor werd uiteengezet aangezien ze geen betrekking hebben op de door betrokkene ingeroepen problemen.

Tenslotte dient nog te worden toegevoegd dat in het kader van de asielaanvragen van betrokkene's meerderjarige zoon en schoondochter door de Commissaris-generaal een beslissing tot verder onderzoek werd genomen. Aangezien enerzijds uit het bovenstaande ernstig kan getwijfeld worden aan de problemen die betrokkene zou hebben gehad omwille van haar zoon en aangezien anderzijds uit het dossier van betrokkene's zoon en schoondochter geen enkel verband blijkt met de asielmotieven van betrokkene, kan een verschillende behandeling worden gerechtvaardigd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 28 november 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

1.4. Op 8 januari 2004 zegt het Hof van beroep van Gent voor recht dat verzoekster dient beschouwd te worden als staatloze in de zin van het Verdrag van New York van 28 september 1954.

2. Over de ontvankelijkheid.

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering tot schorsing geen uiteenzetting van feiten bevat die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen aantonen; dat er geen reden bestaat hierop in te gaan, aangezien het beroep, zoals hierna wordt uiteengezet, dient te worden verworpen bij gebrek aan gegronde middelen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoekster als eerste middel aanvoert:

“EERSTE MIDDEL

gesteund op de machtsoverschrijding van de beslissing doordat de administratieve beslissingen er per vergissing van uitgaan dat verzoekster de Kazakse nationaliteit zou bezitten,

terwijl

dit hic et nunc geenszins vaststaat, nu het laatste paspoort dat betrokkene had er een was van de Sovjetunie -ten onrechte werd genoteerd dat de verzoekende partij over een Kazaks paspoort zou beschikt hebben- en de verzoekende partij nooit een paspoort van de Republiek Kazakstan heeft aangevraagd en art. 4 van de Wet op het staatsburgerschap van de Republiek Kazakstan bepaalt dat het het paspoort is van de Republiek Kazakstan dat het staatsburgerschap bewijst.

terwijl

een beslissing die steunt op een dwaling, in casu de nationaliteit van verzoekster, aangetast is door machtsoverschrijding (R.v.St., Claes, nr. 3449, van 4 juni 1954, Moeykens, nr. 6092, van 21 februari 1958), zekerlijk nu een betwisting nopens de nationaliteit de openbare orde raakt (Ber. Brussel, 27 april 1995, Revue du droit des étrangers, 1995, p. 308).

dat verzoekster het bewijs van het indienen van haar vordering ten einde het statuut van staatloze te bekomen zal bekend maken, van zodra de procedure zal zijn ingeleid geworden.”;

3.1.2.1. Overwegende dat verzoekster stelt dat de bestreden beslissing met machtsoverschrijding is genomen doordat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er, ten onrechte, van uitgaat dat zij de Kazachse nationaliteit zou bezitten;

3.1.2.2. Overwegende dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in België is binnengekomen zonder in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of paspoort; dat zij evenwel verklaarde, zowel bij haar vluchtelingenverklaring, tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 6. Nationaliteit a) huidige: “Kazachstan”, vraag 17: “Kazachs paspoort afgenomen bij pascontrole in Kaliningradsk rond 10 oktober 2000”, vraag 42- p. 2: “door mijn Kazachse nationaliteit lukte dit niet.”), als tijdens het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (“staatsburgerschap? “Kazachstan”, verhoorverslag CGVS, p. 1) de Kazachse nationaliteit te bezitten; dat, gelet op verzoeksters verklaringen, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er redelijkerwijs kon van uitgaan dat zij de Kazachse nationaliteit bezit; dat verzoekster op geen enkele wijze aantoonde dat er sprake zou zijn van een “ten onrechte notering” voor de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat het feit dat verzoekster een procedure zal starten tot het bekomen van het statuut van staatloze hieraan geen afbreuk vermag te doen; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoekster als tweede middel aanvoert:

“TWEEDE MIDDEL

gesteund op de schending van de art. 3 en 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, doordat de bestreden beslissingen beslissen tot terugleiding naar het land dat de verzoekende partij is ontvlucht met name Rusland en/of Kazakstan,

terwijl,

een staatsloze niet kan worden uitgewezen daar hij in het land waar hij zal terecht komen opnieuw in een illegale situatie zal verzeild geraken (R.v.St., 23 september 1998, nr. 75.896, T.V.R. 1998, 181), dat zulks in casu des te erger zou zijn vermits niet betwist wordt dat de verzoekende partij noch in Rusland, noch in Kazakstan recht heeft op gratis insuline en op medische verzorging rekening houdend met haar zware suikerziekte;

dat wanneer vaststaat dat de uitgezette persoon medische zorgen behoeft die ze in het land van herkomst niet kan bekomen o.m. doordat de uitgezette in de illegaliteit zou terecht komen, dan wordt art. 3 van het E.V.R.M. geschonden (R.v.St. nr. 46.098, 11 februari 1994, T.V.R. 1994, 97);

en terwijl

de verzoekende partij na lang zoeken er eindelijk in geslaagd was haar enige kind terug te vinden, dat ten minste krachtens het Belgische artikel 205 van het Burgerlijk Wetboek verplicht is in te staan voor zijn moeder;

dat niet betwist wordt dat de verzoekende partij volledig werkonbekwaam is en volledig ten laste is van haar enige zoon, zodat de art. 3 en 8 van het E.V.R.M. worden geschonden, indien de moeder thans opnieuw van haar zoon en schoondochter zou worden gescheiden en opnieuw verplicht zou worden in de illegaliteit te gaan leven, nu evenmin betwist wordt dat de asielaanvraag van de zoon en schoondochter ontvankelijk werden verklaard door België en dus actueel verblijf mogen houden in België”;

3.2.2.1. Overwegende dat verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het E.V.R.M. doordat de bestreden beslissingen beslissen tot terugleiding naar het land dat zij is ontvlucht, met name Rusland en/of Kazachstan;

3.2.2.2.1. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bevestigende beslissing slechts een advies geeft met toepassing van artikel 63/5 van de Vreemdelingenwet;

3.2.2.2.2. Overwegende dat, wat het eerste onderdeel van het middel betreft, verondersteld wordt dat verzoekster staatloos is en daarom in de illegaliteit zou verzeild geraken; dat, zoals uit de bespreking van het eerste middel blijkt, verzoekster dit niet aannemelijk kan maken; dat derhalve de aangevoerde schending van artikel 3 van het E.V.R.M. feitelijke grondslag mist;

3.2.2.2.3. Overwegende dat verzoekster in een tweede onderdeel stelt dat de artikelen 3 en 8 van het E.V.R.M. worden geschonden; dat, met betrekking tot het feit dat verzoekster zou worden verplicht opnieuw in de illegaliteit te gaan leven, kan volstaan te verwijzen naar hetgeen in dit verband hiervoor werd besproken; dat met betrekking tot artikel 205 van het Burgerlijk Wetboek dient te worden opgemerkt dat de daarin vervatte onderhoudsplicht niet inhoudt dat die enkel zou gerealiseerd kunnen worden in België; dat niets belet verzoeksters zoon in te staan voor zijn moeder in haar land van herkomst; dat met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het E.V.R.M. dient te worden vastgesteld dat verzoekster dit niet aannemelijk maakt; dat verzoekster immers verklaarde

dat zij sinds 1997 tot haar aankomst in België geen enkel contact heeft gehad met haar zoon (verhoorverslag Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, pagina 2), terwijl de bescherming die in het kader van artikel 8 van het E.V.R.M. wordt verleend een zeker duurzame relatie veronderstelt tussen de onderscheiden gezinsleden; dat uit de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat hij van oordeel is dat een verschillende behandeling kan worden gerechtvaardigd doordat, enerzijds, ernstig kan worden getwijfeld aan de problemen die verzoekster zou hebben gehad omwille van haar zoon en, anderzijds, uit het dossier van haar zoon en schoondochter geen enkel verband blijkt met de asielmotieven van verzoekster; dat verzoekster het tegendeel niet aantoonst;

3.2.2.2.4. Overwegende dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat verzoekster als derde middel aanvoert:

“DERDE MIDDEL

Schending van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de Conventie van Genève, van art. 6 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, afwezigheid van redenen en op zijn minst een manifeste appreciatiefout en schending van het algemeen principe van de rechten van de verdediging;

Doordat de bestreden beslissing vooropstelt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk is,

Terwijl,

bij het ontvankelijkheidsonderzoek, overeenkomstig de geldende regels van het Belgisch administratief recht, de bewijslast inzake de ontvankelijkheid bij de bevoegde administratie ligt en dat bijgevolg het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet bewijzen dat er een onontvankelijkheidsgrond bestaat: is die er niet, dan kan de aanvraag in dit stadium van de procedure niet worden verworpen (M. Bossuyt, ‘Uiteenzetting over de voorgestelde wijzigingen in de Vreemdelingenwet voor de Senaatscommissie voor de binnenlandse aangelegenheden’, Parl. St. Senaat 1992-93, nr. 555/2, (54) 55, nr. 4) en uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een bedrieglijke aanvraag tot asiel zou hebben gedaan; Dat zulks immers zou impliceren dat de verzoekende partij gebruik zou hebben gemaakt van bv valse identiteitspapieren of reisdocumenten of van valse of vervalste documenten in het algemeen, of een aanvraag zou hebben gedaan, die valse inlichtingen zou bevatten ofwel essentiële gegevens zou verzwijgen;

Dat zulks in casu op geen enkel ogenblik wordt beweerde, laat staan dat het zou bewezen voorkomen en overigens is het gebruik van valse documenten op zichzelf niet eens voldoende om te besluiten tot een bedrieglijke aanvraag (Parl.St. Kamer 1986-87, nr. 689/10, 7);

en doordat

de bestreden beslissing vooropstelt dat ‘Voor wat betreft de door betrokkene aangehaalde problemen in Rusland meer bepaald haar problemen met de politiemans omwille van haar illegaal verblijf, dient opgemerkt te worden dat deze niet in overweging dienen genomen te worden vermits volgens de vluchtelingenconventie betrokkene vrees enkel moet beoordeeld worden ten opzichte van het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of het land waar zij haar laatste legaal verblijf had (Kazachstan)’;

terwijl de verzoekende partij een apatride is in de zin van de Conventie van New York en het laatste land waar zij legaal zonder problemen verbleef de Sovjetstaat Kazakstan was;

en doordat

de bestreden beslissing vooropstelt ‘Verder verklaarde betrokkene dat ze in Kaliningrad door de politie opgepakt werd bij een identiteitscontrole en dat ze zich sindsdien elke ochtend op het politiebureau moest melden. Ook zou ze op haar verblijfplaats in Kaliningrad bedreigd zijn. Deze problemen zouden het gevolg zijn van het feit dat haar zoon in Kaliningrad gezocht werd door de politie. Hierover dient opgemerkt te worden dat betrokkene over al deze incidenten niets vermeldde in haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken waardoor er ernstig kan getwijfeld worden aan de waarachtigheid van deze feiten. Deze feiten zouden immers vlak voor het vertrek naar België plaatsgevonden hebben waardoor verwacht kon worden dat ze deze aanhaalde op haar eerste interview.’

terwijl

verzoekster ten stelligste bevestigt dat zij deze feiten tijdens haar interview op Vreemdelingenzaken wel degelijk heeft aangehaald, doch dat deze feiten blijkbaar niet werden opgetekend;

dat de tekst van de verklaring van de verzoekende partij haar nooit werd voorgelezen, zodat ze niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor hetgeen zich nu al dan niet in de tekst bevindt;

en doordat

de verzoekende partij geen inzage heeft gekregen in het dossier van haar zoon en schoondochter

terwijl

in de bestreden beslissing nochtans vermeld wordt dat er geen enkel verband zou bestaan tussen de asielmotieven van de verzoekende partij en deze van haar zoon en schoondochter en de verzoekende partij het recht heeft een en ander te controleren; dat deze weigering tot inzage een flagrante schending uitmaakt van de rechten van de verdediging;

dat in elk geval in de huidige stand van zaken onmogelijk kan gesteld worden dat de asielaanvraag van de verzoekende partij manifest ongegrond zou zijn, d.i. zonder dat een verder onderzoek vereist zou zijn;”;

3.3.2.1. Overwegende dat verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de Conventie van Genève en van artikel 6 van het E.V.R.M.; dat verzoekster daarenboven aanvoert dat de bestreden beslissing het gevolg zou zijn van een “manifeste appreciatiefout” vanwege de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat het beginsel van de rechten van verdediging werd geschonden;

3.3.2.2. Overwegende dat, ofschoon verzoekster haar middel mede steunt op artikel 62 van de Vreemdelingenwet en op de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991, uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven kent, doch betwist dat de opgegeven motieven de beslissing kan dragen; dat de artikelen 52, § 1, 2/), a) en 7/ van de Vreemdelingenwet de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toelaten een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren en de verblijfsweigering te bevestigen wanneer zij klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze bedrieglijk is en/of wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegeven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat, in

tegenstelling tot hetgeen verzoekster stelt, het bedrieglijk en het kennelijk ongegrond karakter onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van de betrokkene zijn aangetast door tegenstrijdigheden of niet overeenstemmen met geloofwaardige gegevens waarover de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt; dat, wat de bewijslast betreft, verzoekster eveneens onterecht stelt dat deze niet bij haar ligt, maar bij de bevoegde administratie; dat in de ontvankelijkheidsfase de bewijslast in de eerste plaats bij de asielzoeker berust; dat verzoekster in haar uiteenzetting slechts twee overwegingen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betwist; dat, met betrekking tot verzoeksters opmerking dat zij “een apatride is in de zin van de Conventie van New York en het laatste land waar zij legaal zonder problemen verbleef de Sovjetstaat Kazakstan was”, kan worden volstaan met te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel; dat verzoeksters opmerking dat zij wel degelijk bepaalde feiten heeft aangehaald tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken, “doch dat deze feiten blijkbaar niet werden opgetekend” en dat de tekst van het verhoor nooit aan haar werd voorgelezen, geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier; dat uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat het verhoor drie uur duurde in aanwezigheid van een tolk Russisch-Nederlands en dat het verslag aan verzoekster werd voorgelezen in het Russisch; dat verzoekster elke pagina van het verhoorverslag ondertekende; dat verder verzoekster stelt dat de weigering tot inzage in het dossier van haar zoon en schoondochter “een flagrante schending uitmaakt van de rechten van verdediging” doordat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat “er geen enkel verband zou bestaan tussen de asielmotieven van verzoekende partij en deze van haar zoon en schoondochter”, terwijl zij het recht moet hebben dit na te gaan; dat dient te worden opgemerkt dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat haar recht op inzage werd geweigerd; dat in het administratief dossier zich een fax bevindt van 3 januari 2001, gericht aan de raadsman van verzoekster - en tevens raadsman van haar zoon en schoondochter - waarin wordt gemeld dat het dossier van de zoon en schoondochter in behandeling is en voor meer inlichtingen daarover contact kan worden opgenomen met “Mevrouw K. S.”; dat, gelet op het voorgaande en op de andere vaststellingen in de bestreden beslissing dient te worden aangenomen dat het oordeel van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de asielaanvraag van verzoekster als bedrieglijk en kennelijk ongegrond te bestempelen, niet kennelijk onredelijk is; dat verzoekster er niet in slaagt valabele argumenten aan te brengen die de wettigheid van de bestreden beslissing aantasten; dat zij evenmin aantoont dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een “manifeste appreciatiefout” heeft begaan; dat het derde middel niet gegrond is;

3.4.1

Overwegende dat verzoekster als vierde middel aanvoert:

“VIERDE MIDDEL

Schending van art. 13 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, van art. 13 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten, aangenomen door de Algemene vergadering van de Verenigde Naties op 16 december 1966, opgemaakt te New York en goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981, van art. 74/6, §1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat de verzoekende partij wordt opgesloten met het oog op een effectieve verwijdering van het grondgebied en een terugwijzing naar Kazakstan, terwijl

de verzoekende partij apatride is en enkel die asielzoekers kunnen worden vastgehouden, waarvoor de vasthouding zinvol is;

dat voor een apatride de terugleiding niet mogelijk is, terwijl de asielprocedure van de verzoekende partij geenszins binnenkort zal kunnen worden afgesloten.

dat een terugwijzing van de verzoekende partij naar Kazakstan, betekent dat haar verhaal voor de Raad van State waardeloos wordt, zodat voor haar de daadwerkelijke rechtshulp voor de Raad van State wegvalt;

dat in dat geval elke jurisdictionele controle op de administratieve rechtshandelingen die worden gesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken en de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de staatslozen, onmogelijk wordt;

dat zulks tevens een schending betekent van de art. 10 en 11 van de Grondwet, doordat er een onverantwoord onderscheid zou worden gemaakt tussen burgers die wel recht hebben op een effectieve juridische controle en de verzoekende partij, die dat niet heeft”;

3.4.2.1.

Overwegende dat verzoekster de schending aanvoert van artikel 13 van het E.V.R.M., van artikel 13 van het BUPO-verdrag, van artikel 74/6, § 1 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,, doordat zij wordt vastgehouden met het oog op terugleiding, terwijl voor een staatloze de terugleiding niet mogelijk is;

3.4.2.2.

Overwegende dat, zoals reeds besproken, verzoekster het niet aannemelijk kan maken dat zij staatloos is, zodat dit middel feitelijke grondslag mist; dat niet kan worden ingezien waarom een eventuele terugwijzing van verzoekster naar Kazachstan betekent dat haar verhaal voor de Raad van State waardeloos wordt en “voor haar de daadwerkelijke rechtshulp voor de Raad van State wegvalt”; dat de omstandigheid dat verzoekster eventueel van het grondgebied wordt verwijderd, haar immers niet belet haar verdediging te laten waarnemen door een raadsman van haar keuze, vermits op haar niet de wettelijke verplichting rust om persoonlijk te verschijnen voor de Raad van State; dat bijgevolg een “effectieve juridische controle” door verzoekster wel degelijk mogelijk is; dat het vierde middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier februari tweeduizend en vier, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
Mevr.	K. LIEVENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. LIEVENS.

A. BEIRLAEN.